

Hozza vissza az eldobott Napot

Zákány Antal

Még most is várlak
szent napsugár,
pedig már tél van —
a kutya lábasában
egy reggel jégvártyát leltem,
villanó, csengő,
jég pozdorrá válva
nézett rám az ősz;
hallottam az
éltető meleg benne hogy sóhajt,
és ahogy megérintettem
az edényt
a két szemem
jajgatott benne!
Ó, áldott, szökevény,
bús téli Nap!
Még most is várlak!
Nem tudom,
bolond vagyok-e,
hogy csodát remélek...?
De kíván a lelkem,
ordít a vérem érted,
a velőm sustorg
és nyöszörög minden csontom!
Allok és nézem a kutyát...
szeretném szóra bírni:
az eldobott Napot
hozza vissza,
mint az elhajított
labdát a nyáron,
ó, hogy ért a drága dög engem
néz rám egy tiszta

gyermek szelídségével
 a dermedező éjben...
 Az újjhold itt lett,
 elérhető közelségben,
 a háza fölött, de
 nem bántja, csak
 néha felé sandít,
 ő velem érez mostan
 a szívem neszére hallgatózik
 és nyújtja a láncát,
 hogy megöleljen...
 télbe harapott, mert
 a szájából köd jön...
 néz, néz rám és szűkül —
 tudom, hogy csak egy jó szót kíván...
 annyira bölcs, hogy helyettem
 is érez, annyira jó,
 hogy helyettem szenved,
 és szép szemeiben
 kínálja nekem a mindenséget
 egy bögre vízzért!
 És én leintem!...
 (a csaló csaláshoz van szokva!)
 Tudom, hogy szeret,
 úgy szeret, hogy már a
 lelkemből is felzokogna...
 Rá néz a rongyaimra,
 de emiatt nem szégyell...
 tudom, hogy mit érez és
 hogy most arra gondol
 hogy ha levinném róla a láncot,
 gyöngéden kézenfogva
 átbújna velem a kerítésen...
 aztán megkeresné a kis teknőcöt
 és elébem tenné
 hogy eljártsszak vele
 hogy elfelejtsem, hogy tél van!...
 Ó, bolond vagyok-e,
 hogy csodát várok?!...
 Elhittem, hogy elolvad
 egyszer az északi tenger
 jege és hogy jön,
 szalad bő, kacagó patakokban
 csordul és beleénekel
 ide, a szívembe
 a szent, áldott melegség!...
 Ó. Őrjítő Nap! Boldogító,
 nagy-nagy kegyetlenség.

Alom

Zákány Antal

*Aludtam harminckilenc évig...
Óserdő ölén vártam
a szelid őzet
a négy égtáj őrzött,
négyarcú, négykarú szentség...
Ó, hogy szerettem én az őszet,
amely bújával megfiatalított!
s boldog voltam,
mert az örömet játéknak
véltém.
Aludtam és álmodtam létet...
mellettem lesi rőzseláng
égett, vadaktól óvott...
kezem ügyében
pihent bozót-fányító kardom,
a kard amely sohasem
szomjazott embervérre!
tisztá volt, mint a
csillámló tejút,
amelyen évmilliárdok
patyolat lába zarándokolt át —
álmodtam tehát és
ha netán káromkodtam,
értsétek úgy azt,
hogy állati-eredetemnek
ártalmatlan és
eredő makogása volt csak —
a jégfalra ítélt
mammut nyöszörgése,
a roppant erejű,
nagy gyermeklény sóhaja*

mely a hozzá méltó,
gigászi földrész helyett
pirinyó, selymes és
törékeny-fűszálat ette
és itta a csöpp harmatot
a nagytengerek helyett...
Álmodtam, mondom,
jó, testvéri szándékkal
a szívemben és a
jövő könyvével a fejem alatt;
hogyan leltem az
intelmét megértse,
egy majdani-reggelre megtámulja...
Amíg én szunnyadtam így,
emberek, ti megnőttetek,
öreg, gondterhelt,
mogorva szemmel
fürkészttetek az élet
örökkön bujdosó
titkát, s kerestetek
engem: a legártatlanabb,
megbocsátható
bűnnek az okát...
Az én álomvilágomban
ősegyszer ment le a nap —
s ekkor egy árnyék
tornyosult fölém,
elnyomta a rőzselángot
majd mogorva, sötét
emberi alakot öltött,
úgy kérdezte meg tőlem
hogyan hívnak és mikor születtem?...
azután beoltott a
bomló nappal fényével,
örjítő kérdéssel
és sorvasztó félelemmel...
Ó, én, amíg álmodtam,
szelíd, jóságos lélek voltam
és nem tudtam
hogyan ti, emberek,
óriásokká lettetek
már és, hogy gondba
haragba és vasba
öltöztetetek és ma-holnap
ezerkilencszáz ötvenkilencet írtok!

